

ja que la meua fe en l'un i únic Déu em fa descobrir en l'altre algú que em pertany, que forma part de mi mateix. La fe en l'únic Déu em fa descobrir la fraternitat universal.

Sant Joan de Déu ens diu en el seu testament: «Tingueu sempre caritat, perquè aquesta és la mare de totes les virtuts.» Acollim el seu llegat de veritable humanitat basada en l'amor; i demanem-li que intercedeixi per tots nosaltres, per aquest hospital i tota la realitat hospitalària d'Althaia. Que sant Joan de Déu intercedeixi per tot l'Orde Hospitalari que duu el seu nom, perquè el Senyor el beneeixi amb abundants vocacions de germans que continuïn entre nosaltres el seu do de l'amor misericordiós de Déu enmig dels malalts i del personal sanitari i administratiu dels hospitals.

I no podem oblidar el Parc de Bombers de la ciutat de Manresa, que també té sant Joan de Déu com a patró: que, en el seu servei generós i arriscat, els bombers sempre sentin la intercessió de sant Joan de Déu i que Déu beneeixi totes les seves famílies. Amén.

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM

Homilia pronunciada la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa el dia 21 de febrer del 2013.

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest de Manresa,
Germans preveres, diaca,

Sr. Valentí Junyent, Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,

Srs. Regidors,

Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,

Membres d'Òmnium Cultural del Bages, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2013,

Estimats tots, fills de Déu.

La Misteriosa Llum, aquella llum resplendent del 21 de febrer de 1345 que va omplir aquest temple del Carme de la ciutat de Manresa, és la que ens torna a convocar als manresans per celebrar l'ofici d'aquest gran dia de festa. La ciutat de Manresa s'encén cada any de llum nova amb la festa de la Misteriosa Llum. El raig de llum vingut des de Montserrat torna a encendre en el cor dels manresans una flama d'esperança que ens diu que la llum existeix, que el futur és obert, que les dificultats poden ser superades, que un demà millor sempre és possible.

I certament el que mou el cor de les persones, el que fa possible continuar caminant, el que fa lleuger el camí, de vegades penós i ple de dificultats, és l'esperança, saber que tenim un horitzó obert al nostre davant. L'esperança és una virtut fonamental per a la vida dels homes i dels pobles. La vida de l'home i dels pobles enmig del món no és un caminar per caminar, sense meta clara on arribar, sinó que la vida té un sentit que ens cal descobrir i viure. Aquí rau la clau de la veritable humanitat.

En els inicis del segle XXI el beat Joan Pau II, papa, expressava amb força profètica que Europa és un continent que, juntament amb la pèrdua de la memòria i l'herència cristianes, viu sense esperança. Molts signes ho manifesten. Un d'ells és la baixa natalitat en els països europeus (cf. *Ecclesia in Europa*, 8). La por del futur, fruit de la manca d'esperança, ens fa porucs a la vida, a engendrar noves vides. Però un país sense fills és un país sense esperança, és un país sense futur. La gran riquesa d'un poble no són solament les seves institucions, sinó també les persones, els fills que engendra. Ens volen fer pensar que la riquesa és la mera economia. La veritable riquesa són les persones! L'únic absolut en tots els camps de la vida social i econòmica és la persona, sigui qui sigui, en el si de la mare o en el llit del dolor i de la malaltia; sigui d'un país o d'un altre; tingui una llengua materna o una altra; sigui pobre o ric; tingui un color de pell o un altre; tingui o no tingui papers. La mirada llarga de l'esperança ens obre a la mirada àmplia als homes, tots germans nostres.

La festa de la Misteriosa Llum de Manresa té aquest any una característica pròpia, si més no en l'àmbit de la celebració litúrgica. L'Església catòlica celebra, des de l'octubre de l'any passat i fins al novembre d'aquest any, l'Any de la Fe, proclamat pel papa Benet XVI, a qui tenim ben present en aquests moments, a vuit dies de la seva renúncia com a bisbe de Roma i successor

de sant Pere. El tenim present en la pregària per ell, i en l'agraïment pel seu ministeri valent, clar i il·luminador. El fet de la seva renúncia lliure, per manca de forces deguda a l'edat i les xacres pròpies d'aquesta, ens parla clarament de la seva generositat i humilitat i del seu amor a l'Església. El Sant Pare, deia, ha convocat l'Any de la Fe en ocasió del cinquantesim aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, però també i sobretot amb l'objectiu de renovar la fe en tota l'Església, en aquests moments en què la fe ja no es un pressupòsit obvi en la vida, en les obres i en les intencions de molts membres d'unes societats que tenen fortes arrels cristianes. Per això vull parar-me en el Misteri de la Llum, en el que aquest té de relació amb la fe cristiana i amb el que aquesta misteriosa Llum ens pot dir a nosaltres, manresans i manresanes del segle XXI.

La Misteriosa Llum que va irrompre en aquesta església del Carme i que es va transformar en tres raigs que sortien del temple, té una referència clara a la fe cristiana que afirma la unitat i unitat de Déu en la Trinitat de persones; per aquesta raó l'ofici que celebrem sempre en aquesta diada solemne de festa és la missa votiva de la Santíssima Trinitat. La fe cristiana és clara: nosaltres confessem un sol i únic Déu veritable. No hi ha cap altre Déu. Però també nosaltres confessem en aquest un i únic Déu la Trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

Aquest és el misteri central i fontal de la fe cristiana. És, aquesta, l'afirmació fonamental dels cristians en tot el món i al llarg dels segles. D'on prové aquesta afirmació de la unitat de Déu en la Trinitat de persones? És una afirmació que estem molt acostumats a sentir, però que xoca amb la mentalitat de moltes persones: les que neguen l'existència de Déu i les que afirmen un sol Déu i a les quals l'afirmació dels cristians sona ben estranya i àdhuc ofensiva.

Sí, els cristians, enmig d'una societat, de la qual el beat Joan Pau II afirmava que fa l'efecte de fer una apostasia silenciosa per part de l'home autosuficient que viu com si Déu no existís (ibídem, 9), enmig d'aquesta societat, els cristians tenim la gosadia d'afirmar que hi ha una raó de tot el que existeix, del que és invisible i del que és visible. Que hi ha un ésser que existeix des de sempre i per sempre i que és la causa de tot el que existeix. Hi ha un Déu creador de totes les coses i de tots els homes. És, doncs, l'únic origen de tota la humanitat. Però encara afirmem més. La raó, el perquè d'aquesta obra creadora és l'amor de Déu envers les seves criatures i, de manera especial, envers els homes, estimats cada un d'ells per ell mateix per Déu. L'afirmació cristiana és aquesta: «Existeixo. Doncs, sóc estimat!» Aquesta és la nostra gosadia, la de creure en l'Amor de Déu; la de creure que la raó de tot el que existeix no és un atzar cec o una energia impersonal. La raó de l'existència és l'Amor de Déu, encara més, Déu que és amor.

Tot home mirant el seu cor i obrint els ulls pot arribar a la intuïció d'un Déu creador de tot i de tothom; intuïció que parla de la validesa de les religions en la recerca de Déu. Però el coneixement de Déu arriba a la seva plenitud quan Déu mateix manifesta la seva intimitat. És en Jesucrist, i solament en Jesucrist, en qui se'ns ha obert del tot i plenament el cor de Déu. Nosaltres podem saber amb tota certesa qui és Déu i quin és el seu projecte d'amor salvador en el seu Fill Jesucrist, mort i ressuscitat per nosaltres i per tots els homes. Jesús mateix, al qui creu en ell li fa el do de l'Esperit Sant, que procedeix del Pare i del Fill, que habita en el cor del qui creu en Jesús i fa possible la vida nova de fills de Déu.

I d'aquí neix la fe cristiana, d'aquí neix el cristià: del trobament amb Jesucrist. Ens diu el papa Benet XVI en la seva primera encíclica, *Deus caritas est*: «Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (núm. 1). En Jesucrist, el Fill de Déu fet home per nosaltres i la nostra salvació, l'home té l'oportunitat de trobar la llum que il·lumini plenament la seva vida. En ell el misteri de Déu i el mateix misteri de l'home troben la seva plena resposta. Com ens diu el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri

de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat ... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare! » (GS, 22).

La festa de la Misteriosa Llum d'aquest any, Any de la Fe, ens convida a obrir els ulls a la Llum que ve de Déu mateix en el seu Fill, Jesucrist. No tinguem por d'obrir els ulls a la Llum de Crist. El qui deixa entrar Crist en el seu cor, en la seva vida, no perd res, res — absolutament res— del que fa la vida lliure, bonica i gran. Encara més, el qui obre el cor a Crist descobreix com ell ens ho dóna tot, perquè en ell el sentit de la vida és ple; en ell l'horitzó d'esperança resta sempre obert, perquè ell és l'esperança que mai no mor.

Si els cristians, en lloc d'embolicar-nos en disquisicions que intenten portar-nos a arrencar del nostre cor la fe profunda, ens decidíssim a creure, és a dir, a posar la nostra confiança en la nostra fe, llavors aquesta fe es convertiria realment, àdhuc avui en dia, en l'ànima del món. La Llum està feta per a il·luminar. La fe cristiana no ens ha estat donada perquè sols la guardem en el nostre cor, sinó per a fer-la vida i testimoni, amb la paraula i les obres de caritat.

Als cristians ens pertoca llançar-nos a creure de veritat, ens pertoca en aquest

moment, com sempre, donar testimoni que creiem en l'Amor, donar testimoni que aquesta fe suscita en la nostra vida l'amor actiu envers Déu i els germans. Als cristians ens pertoca portar la Llum de la fe als cors dels nostres germans que són lluny de Crist i de la seva Església. Ens diu el Papa en el missatge per a la Quaresma d'aquest any: «La major obra de caritat és precisament l'evangelització, és a dir, el "servei de la Paraula". Cap acció no fa tant de bé i, per tant, és caritat envers el proïsme, com llescar el pa de la Paraula de Déu al germà, fer-lo participi de la Bona Nova de l'Evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu. L'evangelització és la promoció més alta i integral de la persona humana.»

Germans, la Llum resplendent torna a il·luminar aquest temple i aquesta ciutat. Ens cal deixar-nos il·luminar. Que ens hi ajudi la intercessió de santa Maria, sota l'advocació del Carme en aquest temple parroquial i antic convent de carmelites de l'antiga observança. Que ella intercedeixi per tots els manresans, perquè com ella sapiguem obrir el cor a Déu i que es digui de tots nosaltres com d'ella: *Feliç tu que has cregut!*, perquè hem obert els ulls a la Llum de la fe que ens ve de Jesucrist, Senyor nostre, a qui, juntament amb el Pare i l'Esperit Sant, sigui donat, avui i sempre i en tot lloc, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.